

El vehicle d'ocasió fa al lladre

Un relat de: [Beni](#)

Necessita un cotxe amb urgència. Ja. Ha trobat la feina de la seva vida a 20 quilòmetres de casa i la combinació per desplaçar-s'hi utilitzant els transports públics -dos autobusos i un transbord- és nefasta. Preveu que el seu pressupost li permetrà comprar-ne un de nou i, d'entrada, rebutja amb convicció els vehicles d'ocasió. Un amic seu sempre explica que, de més jove, en va tenir un, de vehicle de segona o tercera mà, i no li va donar un bon resultat. Diu l'amic, que amb un cotxe vell el que fas és malgastar, llençar els diners, com quan pagues un lloguer a un llogater despiatat que s'escorre de pler tots els dies u. Sempre ha sobreviscut utilitzant els mitjans de transport públics com un ciutadà modèlic -tampoc mai no ha consumit drogues, no ha pegat ningú i, encara que en una nit boja es va desmarxar, es va pixar en tres carrers cèntrics i la guàrdia urbana el va multar, no està fitxat-. Ara es veu obligat a alterar els seus biorritmes a causa d'una bona feina -immillorable, creu fermament- i haurà de malbaratar el temps pels concessionaris, llocs desagradats on sospita que, a més d'omplir-te el cap amb cabòries perquè compris com més aviat millor el producte més car que s'ajusti al teu pressupost, t'atèn un personatge amb americana, simpatia fingida per entebanar-te i una corbata ben planxada però patètica.

El venedor de simpatia fingida amb corbata llampant que sembla que ho sap tot li pregunta què vol. Un cotxe, li contesta ell, esbufegant sense amagar gens l'angoixa que li produeix ser allí i el motiu que l'ha dut a ser-hi. L'home no li fa cap gràcia. Que li hagi preguntat què volia sense dir abans bones tardes l'ha enfurismat, si no ho estava ja quan s'ha llevat, lleganyós i empenyat arran d'un somni que l'ha assotat tota la nit: necessitava un cotxe perquè li havien ofert una feina -immillorable- a la qual no s'hi podria arribar fent servir els autobusos interveïnals. Tombava i tombava per tots els concessionaris de la comarca, de la regió, del país i de l'Estat i sempre es trobava el mateix panorama: un venedor pesat amb corbata delictiva que no li feia bons tractes. Mai no li regalava la ràdio, ni les estores. Ell l'acabava insultant i li feia una botifarra, com la d'Urruti a Valladolid, quan el malparit li concedia, perdonant-li la vida, un clauer del shin-shan i un pin del concessionari. Cansat, ultrajats i angoixat, rebutjava la feina immillorable i se'n penedia durant tota la seva existència, la qual acabava desgranant venent cotxes lluents en un concessionari i destrossant la seva integritat inicial amb una corbata llampant.

Considera que si s'ha adreçat a la botiga i si a l'establiment només venen cotxes, que l'empleat li preguntés què vol voreja l'absurditat. És com... no està per comparacions. Decideix passar-li per alt i li dóna una segona oportunitat.

Ja l'avaluarà quan tingui més elements per jutjar-lo. El venedor li pregunta si vol un cotxe petit, una berlina, un quatre per quatre o un monovolum. Li contesta, de mala gana, que vol un cotxe per anar a treballar a 20 quilòmetres de casa de dilluns a divendres i per tornar a dinar a casa entre dos i tres dies per setmana i, hi afegeix, que si és mono i té un cert volum, ni molt gran, ni molt petit, millor. El venedor embafós li suggereix que, en aquest cas, potser un vehicle de gas-oil seria l'elecció més òptima. Curiosament, ell hi està d'acord.

Però el senyor de la corbata, insistent, trenca la complicitat momentània quan li torna a demanar si el vol utilitari, berlina, quatre per quatre o monovolum. Mai no ha tingut un cotxe, ni mai no s'ha preocupat de fixar-s'hi quan els anuncien. Per això té un comandament a distància -què carai!!, pensa-, per no empassar-se les vajanades que s'empesquen els publicistes, gent amb poca feina, segons ell. No sap què vol dir berlina, ni monovolum i sospita que un 4x4 és un d'aquells grans i alts ideats per anar al rovelló però que ara els homes i les dones de classe mitjana, mitjana-alta i alta es compren per desplaçar-se per la ciutat. En veu sempre un bon grapat a la cua del peatge de Martorell. S'atabala i, per sortir del pas, li diu que, si de cas, ja tornarà a passar, que no té les idees massa clares perquè tot li ha vingut molt de cop i encara no ha parat el cop. Es troba immers en una situació que el supera -per golejada, 3-0 abans de la mitja part- i el neguiteja. Marxa del concessionari i decideix comprar una revista, de cotxes, i un manual de preus, Todo coche hasta las tapas, on hi apareixen tots els preus de tots els vehicles del món, fins i tot a la portada i la contraportada, com pregona el nom de la publicació. S'adona, tot just després d'haver fullejat quatre planes, que la vida del comprador de cotxes és molt més complicada del que mai no s'hauria imaginat i se sent encara més superat per les circumstàncies -5-0 en el minut 5 del segon temps-. Estimba el manual al revister, un moble petit i de disseny que li va costar un ull de la cara però que sempre té desordenat. Al costat hi té un iogurt buit que es va menjar el dia abans, quan encara no li havien proposat la feina.

Mira la televisió, per relaxar-se, però no para de veure anuncis de vehicles caríssims que l'acaben de reafirmar-se encara més en la seva negativa a formar part del grup de borregos que passen pel tub, -d'escapament, en aquest cas- s'empassen l'orgull i fan guanyar comissions als aprofitats de les corbates que es pensen que ho saben tot i ho refreguen per la cara dels clients inventant paraules com berlina amb un somriure sorneguer. Un dels espots li assegura que si adquireix aquella màquina capaç d'enlairar-se als 100 quilòmetres per hora en només 4 segons la seva personalitat s'aixecarà a la mateixa velocitat i que es convertirà en un triomfador de cal Déu, capaç de seduir amb èxit totes les calces que se li posin per davant. En un altre prometen gairebé vida eterna als compradors d'un cotxe petit i elegant, vàlid per presentar-se a un casament aristocràtic o per anar a comprar peix al mercat.

Els primers dies lliga perfectament el transbord i passa per ser un ésser que va a cop de campana, malgrat viure a 20 quilòmetres de la feina, distància que el seu cap té en compte per valorar la seva puntualitat anglesa. A

partir de la tercera setmana, tanmateix, la companyia d'autobusos A, la que ha d'agafar a tocar de casa per arribar al punt B, on puja a l'autobús de la companyia C, esdevé impuntual i fa tard sovint. Si la companyia C també fes tard el problema quedaria minimitzat, però la companyia C, liderada per un home de negocis dels que asseguren, profanant les creences religioses i les normes de la naturalesa, que no tenen ni pare ni mare i s'han fet a ells mateixos, fa bandera de la seva puntualitat i es remet a aquesta virtut en els anuncis que llueix en grans cartells de peu de carretera, quan no hi ha campanya electoral. Ell, abocat a la desgràcia, fa tard reiteradament, i comença a tenir problemes amb el seu superior, que no entèn com, amb el sou que té i disposant de carnet, no es compra un vehicle d'una punyetera vegada, encara que sigui de segona mà per llençar els diners. El maleït transbord li falla tot just el dia que té convocada una reunió importantíssima amb uns clients vallesans que representen uns magnats nord-americans que tenen una societat formada amb uns japonesos que són unes màquines dels negocis. Ell és imprescindible perquè ha dissenyat el projecte que han de vendre als possibles futur clients i el coneix com el palmell de la seva mà. Signar el contracte és cabdal perquè, encara que l'empresa que és a 20 quilòmetres de casa de l'home no passa angúnies, un ingrès d'aquesta magnitud li concediria un marge de maniobra que fins ara mai no ha tingut per invertir en projectes d'investigació i desenvolupament amb vista a un futur que, el cap del cap de cony que no es vol comprar un cotxe, adivina esplendorós. El transbord, per només dos minuts, no li surt clavat i el fan fora de la feina, adduint irresponsabilitat i impuntualitat. Peixos grossos escampen per tot el sector la seva raresa circulatòria i mai més no troba una feina similar que satisfagui els seus desitjos creadors en aquell camp. Un any a l'atur i una depressió profunda l'empenyen a buscar el que sigui i com sigui. Desesperat i, amb una barba de dos dies, entra al concessionari de l'home de la corbata ridícula a demanar feina. Li pregunta què vol el mateix venedor que el va atendre aquell maleït dia. Feina, li respon ell. El venedor l'engega, amb una antipatia que li surt del cor. No em volem de barbuts malgirbats, li diu maleducat. Ell marxa, però, quan és a punt d'obrir la porta i de fer dringar la campaneta que avisa l'encarregat de l'entrada o sortida de possibles clients a la zona d'exposició de vehicles, veu que un dels d'ocasió té les claus posades. Pensa que l'ocasió fa el lladre, puja, l'engega, arrenca, trenca el vidre de l'aparador i surt, amb una acceleració de 0 a 100 en només 8 segons -quan el cotxe era nou probablement només en necessitava 4-, per la rambla principal de la ciutat, sense respectar un semàfor en vermell. El peu li rellisca perquè el cotxe no té estora i, al damunt del cendrer, hi ha un espai buit on, teòricament, hi hauria d'haver una ràdio encastada. Cinc quilòmetres després admet la seva tossuderia i, avergonyit, abandona el vehicle, de color vermell metal·litzat i disseny esportiu, en un descampat, sota un garrofer perquè hi toqui l'ombra, amb esperit conciliador, atemorit també per les conseqüències del delictes que acaba de perpetrar i angoixat, molt angoixat. Torna a peu cap al centre de la ciutat caminant per la vora de la carretera. Opta per suicidar-se creuant inesperadament quan passa un autobús de la companyia A, l'empresa poc puntual que va generar la seva lamentable situació actual, però que garanteix sempre uns frens de primera qualitat als seus clients, tal com anuncia en els cartells de peu de carretera quan no hi ha eleccions.